

1978

Київ

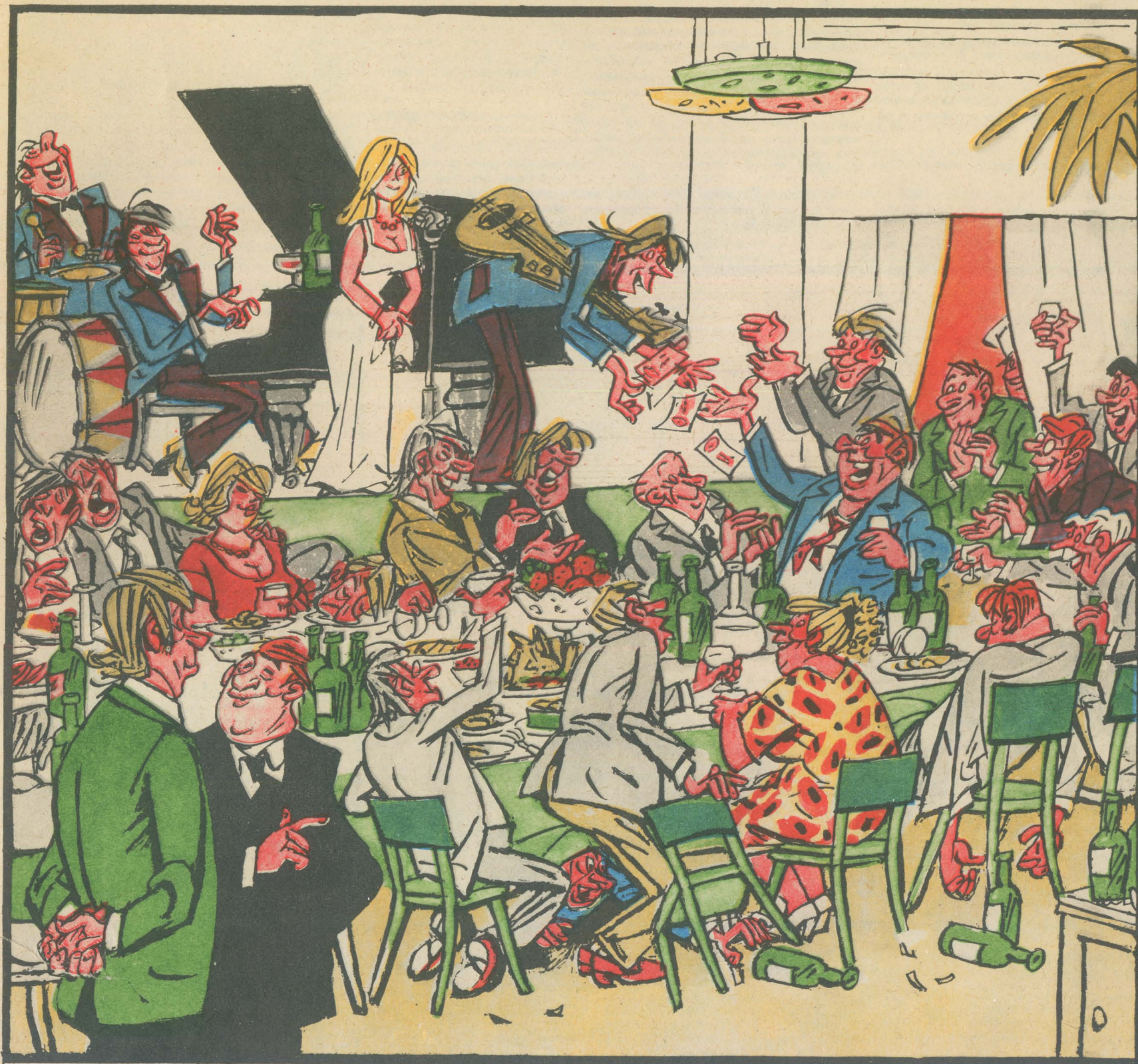

REPERE

№ 1 (1019)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А з Петра Петровича вчора зняли сувору догану за розтринькування державних коштів.

Донбаські зустрічі

(ДІЙСНІ І УЯВНІ)

Правда те чи ні, тільки ж чув я, нібито останнім часом пробитися на прийом до генерального директора виробничого об'єднання «Первомайськвугілля» Михайла Степановича Хомицького дуже важко. Подейкують, буцімто починається Михайло Степанович у своєму кабінеті, подовгу про щось думає, і час від часу з того кабінету доноситься:

— Клята механізація... Та й собі-вартість... І хтось же їх повигадавав?!

А, може, то й неправду кажуть, що до тов. Хомицького важко потрапити на прийом. Бо особисто я до нього потрапив.

ЗУСТРІЧ ПЕРША

Дізнавшись про мету мого візиту, Михайло Степанович одразу й зізнався:

— Що ж, маємо такий гріх. З використанням устаткування у нас, справді, справи кепські. Та, на жаль, особисто я усього охопити й проконтролювати не встигаю. Оперативно стежу лише за крупним устаткуванням...

Мені тут-таки хотілося запитати: «До якої ж категорії — крупного чи дрібного устаткування, — шановний Михайле Степановичу, відносите ви вугледобувний комплекс «Донбас» вартістю понад 360 тисяч карбованців, котрий у підпорядкованому вам шахтоуправлінні «Первомайське» не діє з початку 1977 року, за що шахтоуправлінню зроблено амортизаційних нараховувань на суму 72.443 карбованців?»

Та, певне, Михайло Степанович не помітив мого бажання, бо продовжував свій монолог:

— Мене все ж більше турбує те, що за рівнем комплексної механізації вугледобування наше об'єднання йде на останньому місці. У нас він становить лише 19 процентів, тоді як по міністерству в цілому — 53 проценти. Є над чим подумати. І я, чесно кажучи, думаю...

Михайло Степанович зупинився і розвів руками, що означало: «От і все, що я міг сказати. На цьому можна і закінчити нашу бесіду». І ми попрощалися. На мене чекала

ЗУСТРІЧ ДРУГА

— Що привело до нас? — дуже привітно і навіть весело запитав мене головний інженер шахти імені Менжинського Анатолій Петрович Шеболденко. — На вугілля наше наче-то ніхто не скерзиться.

— Як у вас на шахті з використанням устаткування?
— Використовуємо, як і всі...
— А бурові верстати? Це правда, що на шахті утворилися запаси бурових верстатів загальною вартістю понад п'ятдесят тисяч карбованців?
— М-да... Маємо такий гріх, — уже дещо спохмурніло проказав Анатолій Петрович. — Але що з ними робити? Не виправдали ці верстати наших сподівань...

Цікаве пояснення почув я і з приводу невикористання доріжки канатної балансовою вартістю понад 11 тисяч карбованців. Виявляється, цій доріжці, призначеній для транспортування в лаву необхідних матеріалів і обладнання, потрібні ідеально рівні виробки. А таких виробок у Донбасі, бачте, не існує.

— Навіщо ж було замовляти таке устаткування?

— Та сподівалися, що якимось пристосуємо. А, взагалі, хіба це тільки в нас?!

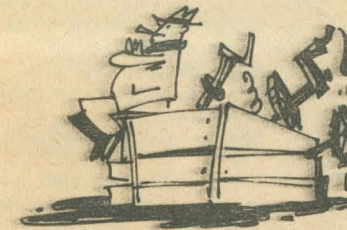
ЩЕ РАЗ ПРО «СПЛЯЧИХ КРАСУНЬ»

Товариш Шеболденко має рацію — не тільки в них. Скажімо, перевіркою, здійсненою Первомайським міським комітетом народного контролю, величезну кількість недіючого устаткування й апаратури виявлено на шахті «Карбоніт» того ж таки виробничого об'єднання.

На Комунарському металургійному заводі тривалий час лежить без діла імпортоване обладнання для будівництва цеху дробу — на суму понад вісім з половиною мільйонів карбованців. Цей же завод ще в 1969 році придбав двомашинний агрегат вартістю 104 тисячі карбованців, котрий виявився зайвим і який до цього часу заводчани не спроможуться реалізувати.

Три роки чекають монтажу три імпортовані технологічні машино-лінії по виробництву склянок на Попаснянському склозаводі. А вартість цих ліній не велика, не мала — два мільйони двісті тисяч карбованців.

Називати підприємства, де з легкої руки недбалих господарів дорожчине (у прямому значенні слова!) устаткування перетворюється на «сплячих красунь», можна довго.

ЗУСТРІЧ ОСТАННЯ, в якій автор участі не брав

Двері кабінету директора шахти «Чорноморка» виробничого об'єднання «Первомайськвугілля» широко відчинилися, і на порозі з'явився господар — Микола Андрійович Галетко. Гостинним жестом запросив прибулого — уже знайомого нам А. П. Шеболденка.

— З чим завітали?

— Та от перевірка була у нас. Недіючого устаткування чимало виявлено.

— Ясно... Нещодавно перевіряли і мою шахту.

— Ну і як?

— Усе гаразд.

— Отож-то, — зітхнув Анатолій Петрович. — А в мене, та й не тільки в мене... Одне слово, прийшов до вас, Миколо Андрійовичу, як кажуть, по досвід. Розкажіть і покажіть, як це вам вдається...

Ну, що ж, залишимо учасників цієї зустрічі на самоті. Бо, якщо бути точним, зустріч ця — уявна.

А жаль. Жаль, що уявна.

В. КИРИЛЕНКО.

Ворошиловград — Київ

ЯЛИНКА

ГУМОРЕСКА

Я купив ялинку. Простояв на базарі три години і таки купив. Це був прекрасний витвір природи. Бо, коли я поспішав додому, за мною тягнувся хвіст громадян. Що вони тільки не пропонували, щоб віддав лісову красуню. Говорили найтепліші слова і запевняли, що я найприємніша людина в місті. Та я чимдуж мчав додому.

Мені почали погрожувати. У темному завулку два пройдисвіти хотіли вирвати ялинку з рук, але я закричав таким голосом, що ті чкурнули геть.

На центральній вулиці перестріли брати, а біля універмагу — сестра, які раніше обминали мене десятою дорогою.

Ні! Мене не проведеш. Я міцно тримав свою ялинку, не випускав її навіть з рук.

Біля будинку, де жив Петро Васильович, який любив посміятися наді мною, я зупинився і кинув у його вікно сніжку. Він виглянув з дружиною.

— Ха-ха! — засміявся я і затряс над головою ялинкою. Недруг, який теж шукав собі ялинку, довго дивився услід, потім не витримав, закрив обличчя руками і, мабуть, заплакав.

По дорозі додому я розгадав ще кілька провокацій новоявлених «родичів». Дехто з них навіть розщедрився на чарку. На зло всім перехилив одну-другу. Потім ще. А чого б і ні, коли маєш такий скарб у руках.

Нарешті я вибрався у знайомий квартал, пронісся сходами будинку і заскочив у рідну квартиру.

— Жінко! — гукнув ще з дверей. — Снівай! Снівай, кохана, бо я дістав ялинку. Дружина люто зиркнула у мій бік.

— Де?
— Ось! — я простягнув свій дорожочинний скарб і... похолов. В руках у мене вже була звичайнісінька мітла.

Іван КИДРУК.

м. Володимирець
Рівненської області.

Мал. С. ГВРАСИМЧУКА

— Все додому тягнеш?
— Та що ви! Це вже тесть просив.

Телеграфне агентство ШЕРДЯ

КУРІННЮ — БІЙ!

ТРОСТЯНЕЦЬ СУМСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). Активно включилися у боротьбу з курінням продавці продовольчого магазину, який знаходиться біля автовокзалу. Вони хоча і продають у навантажених до ховових товарів куриво, але зовсім зіпсоване. «Тільки таким робом, — пояснили продавці, — кореспондентів ТАП, — ми зможемо на завжди викликати у покупців відразу до тююну. Бо навіть запеклі курці не наважуються палити наше куриво».

ВІЧНІ КОНСЕРВИ

ВІННИЦЬ. (Кор. ТАП). Вінницьке виробниче об'єднання м'ясної промисловості налагодило випуск вічних консервів. «Технологія виробництва, — поділилася доповіддю з кореспондентом ТАП, — представник заводу, — нічим не відрізняється від звичайного консервування. Берете, наприклад, «Українську кров'янку». На етикетці, як і раніше, пишете: «Строк зберігання один рік», але дати випуску не ставите. Отже, купуючи подібні консерви, покупці завжди переконаються, що вони не зіпсовані».

У ДРУЖБІ — СИЛА

Міцна творча дружба єднає Миколу Васильовича Лавренюка, голову колгоспу ім. Леніна села Осична Іллінецького району Вінницької області, з Василем Дем'яновичем Високим — головою Оратівського сільського споживачого товариства. Буває часто — зустрінуться вони, не обов'язково навіть за накрытим столом. І розмовляють, діляться досвідом, а заодно й радіощами та горем.

Наприклад, Василь Дем'янович скажиться Миколі Васильовичу на поганій настрій, бо місяць кінчається, а план товарообігу не виконується — не вистачає до плану якихось там десять тисяч карбованців. Микола Васильович не може, як друг, не поспішувати Василеві Дем'яновичу. І пропонує йому, щоб підняти настрій, узяти в борг оті десять тисяч. Звичайно, не з власної кишені пропонує взяти, а з колгоспної каси.

Василь Дем'янович із вдячністю приймає пропозицію Миколі Васильовича і гроші бере. Вони потрапляють до каси споживачого товариства у вигляді виручки за продані товари, а план товарообігу автоматично виконується на сто процентів!

Звичайно, коли вже у наступному місяці магазин товариства наторгує оті десять тисяч, вони повертаються назад до колгоспної каси.

Що не кажіть, а в дружбі таки велика сила.

Т. ПІДКОВА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мене ваш попередник, товаришу директор, не дуже шанував, бо я не вмію перед начальством спину гнути.

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

— Мене так радо зустріли, що не знали, де посидіти...
Примітка: от і простояв цілу годину!

— Тимку, чим займається твій батько?
— Нічим, бо він на роботі.
Примітка: діти все знають.

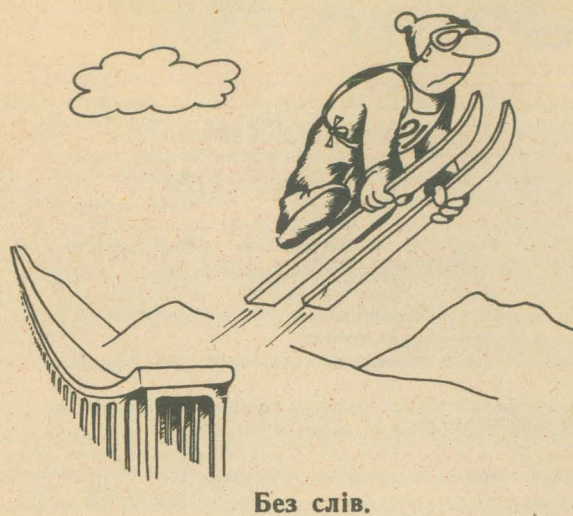
— Чому ваш Дмитро кинув школу?
— Бо вже не вміщається за парту.
Примітка: от вам і акселерація!

— Він кожному віддавав частку свого серця...
Примітка: і став безсердечним.

— Вийшов з води сухим...
Примітка: але забриказав інших.

— Миколо, ховай пляшку, бо дружина ось-ось надійде!...
Примітка: жінка — велика сила.

м. Луцьк.
Микола КАРТАВЦЕВ.

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мамо, а чого це тьотя морозиво їсть, коли співає?

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Алло, Держстрах? Я хотів би застрахувати своє життя!..

ХОЧ ЯКАСЬ ПЕРСПЕКТИВА...

СЦЕНКА

Дійові особи:
БАТЬКО й МАТИ — ще не старі, років за сорок їм.

МАРІЯ — їхня дочка.

ПЕТРО — Маріїн наречений.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ.

Дія відбувається в м. Переяславі-Хмельницькому на Київщині.

БАТЬКО. Марії немає, то давайте поговоримо про її дальшу долю.

МАТИ. Що ж, нехай рік погуляє і знову спробує вступати кудись.

БАТЬКО. Досить! Їй не хотілося подавати документи в педагогічне училище, а ти наполягаєш, от і провалилася дівчина. Піде працювати...

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Марія — дівчина роботяща, любить працювати...

МАТИ. А може, хай іще спробує куди вступити: ну, скажімо, до університету...

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Ні, Власівно, не вигорить у Марії з університетом. У неї ж в атестаті самі трійки.

БАТЬКО. Отож я й кажу, давайте подумам, куди її тут, у місті, на роботу влаштувати. Підприємств у Переяславі-Хмельницькому чимало...

МАТИ. Ну, гаразд. Але — якщо вже влаштувати, то — з перспективою.

БАТЬКО. І я ж кажу про перспективу, бо Марія — на виданні дівка.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Ходить до неї Петро. Шофер першого класу. Скоро, між іншим, у загс поведе її.

МАТИ (сплескує руками). О боже, а я й не знала!..

БАТЬКО. І я не знав, але це суті не міняє. Отже, констатуємо: одружаться, а там, гляди, й діти підуть. От і давайте подумам, куди Марії йти працювати, щоб на підприємстві був дитячий садок, щоб ми з тобою, жінко, не кидали роботи й з онуками не няньчилися.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. М-да... З дитсадками у нашому місті сутужно. Ті, що є, переповнені, уже санстанція на сполох била — кілька актів склала... А крім того, близько тисячі матерів ждуть — не діждуться, як би влаштувати дитину. І матері, до речі, робітниць, не домогосподарки.

МАТИ. Я чула, що фабрика художніх виробів імені Богдана Хмельницького має будувати дитячий садок, от нехай Марія й їде туди працювати.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Це ти, Власівно, мабуть, чула про план будівництва дошкільних закладів. Справді, є такий план, у голови міськвиконкому Петра Олександровича Фесенка він лежить. Там написано, що в 1977—78 роках фабрика, на палях із побуткомбінатом і пересувною мехколоною № 166, має спорудити дитячий комбінат на сто шістдесят місць. Але то все — туфта, пуста обіцянка керівників згаданих підприємств — Світлани Іванівни Міненко, Арона Юзиковича Фальковського та Юрія Олександровича Біленка.

МАТИ. То, може, їм не потрібні дитячі садки?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Не потрібні? Матерям-робітницям уже набридло казати про це своїм керівникам, і вони штурмують міський відділ народної освіти. Там, між іншим, записані на чергу в садки: із фабрики художніх виробів — двадцять дітей, з побуткомбінату — тридцять і з ПМК № 166 — тридцять п'ять дітлахів. І це ж тільки ті, кому вдалося стати на чергу...

БАТЬКО. У нашому місті є й інші підприємства: міхколгоспбуд, швейна фабрика — туди може Марія піти.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Міхколгоспбуд та швейна фабрика теж, до речі, зазначені в тому плані. І теж мають чимало дітей — в кілька разів більше, ніж фабрика художніх виробів, побуткомбінат і ПМК. Але голова міхколгоспбуду, товариш Кошелев ні кує, ні меле про садок, а директор швейної фабрики Іван Сергійович Головка хоче «кувати й молоти», так вищі інстанції не да-

ють. На фабриці дві з гаком тисячі жінок-робітниць, половина з них — комсомольського віку, в недалекому майбутньому стануть матерями. Свого дитячого садка немає й не передбачається. І тут навіть не в грошах справа, а в ліміті. Хоч ти плач, хоч ти скаж, не дають того ліміту начальник главку «Укрпромспецодяг» В. М. Коваль і Міністерство легкої промисловості УРСР. І чимало матерів полишають роботу. Тільки минулого року саме через це із фабрики звільнилося близько п'яти десятків висококваліфікованих швей. То ви хочете, щоб і на вашу Марію таке чекало?

БАТЬКО й МАТИ (в один голос). Не хочемо! СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. От хіба що в райспоживспілку Марії піти, там якраз будують дитячий садок на сто сорок місць...

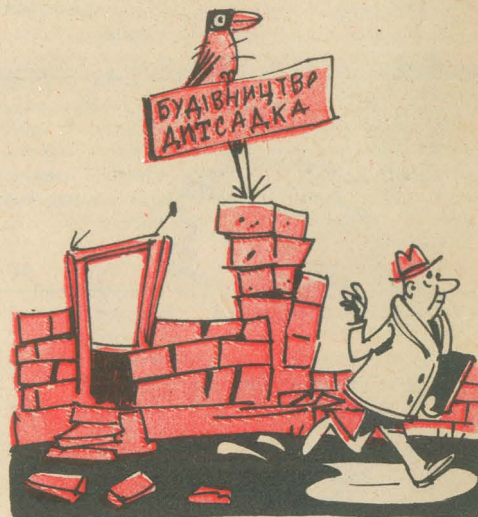
БАТЬКО й МАТИ (разом). Згодні, в райспоживспілку!

Скоро збудують той садок?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Тільки — будують на околиці, за сирзаводом. А туди керівники міста не запланували прокласти дорогу, і там під час негоди — такі калюжі та баюри, що жаж! Як по такому болоті підвозитимуть у дитсадок продукти, як батьки водитимуть малят? Хіба що вертоліт замовлятимуть?

БАТЬКО й МАТИ. Треба, то й замовимо. Скоро збудують той садок?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. А оцього вже навіть і я не знаю... Споруджує його будівельне

управління облспоживспілки. Керує управлінням Віктор Йосипович Мойсук. Не скажу, як на інших об'єктах, а на цьому слабенько керує, бо ж будують садок дуже повільно. За мість сорока робітників працюють п'ятнадцять-двадцять. Не вистачає штукатурів, нікому виконувати облицзовальні роботи. Дех розкриють, бо на горіщі стоїть допотопний кран «Піонер», а шахтового підйомника управління не дає. Коли закінчать той дитсадок — один лише бог знає та товариш Мойсук...

БАТЬКО й МАТИ (разом). Все одно ми згодні. Тут хоч якась перспектива є...

Входять Марія й Петро.

МАРІЯ (підштовхує хлопця). Кажі, Петю, чого мовчиш?..

ПЕТРО (несміливо, мнучи в руках кашкета). Так от, значить, хочу вам, дядьку Василью й тітко Палажко, сказати... що я і Марія... думаємо...

Батько й мати, ще й не дослухавши, біжать до дверей.

МАРІЯ (услід їм). Мамо! Тато! Що ж ви робите? Хоч дослухайте Петра! Він хоче вам сказати...

БАТЬКО й МАТИ. Потім, потім дослухаємо! Треба не запізнитися!..

МАРІЯ й ПЕТРО. Куди не запізнитися! СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. До райспоживспілки. Рвонули займати чергу в дитячий садок. Для вашого, між іншим, блага. Ясно!..

Німа сцена.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця

Київська область.

ГУМОРЕСКА

Обдурив він мене, молоду й ще малодосвідчену дівчину, обдурив! А яких чужаків я через нього втратила! Усіх відшила заради того типа, заради того волоцюги, джигуна, шалапу-та, хіпішника замураного.

На що, спитаєте, він мене взяв? На куртку. Куртка, правду кажучи, була шикарна. Суцільна тобі синтетика, гудзики, як тарілки, хутром собачим обшита, ще й вилоги із крокодилячої шкіри. Аж жінки в мене затрусилися, коли побачили! Ну, думаю, чого тобі кращого шукати, дівко! Де ти ще таке диво знайдеш? Із крокодилячими вилогами! Та подруги твої від заздрості зубами скреготатимуть...

А він стоїть, клятий, ласо на мене дивиться. Потім, не поспішаючи, починає гудзики розстібати, спокійно так куртку знімає й... тиць мені під носа своє синтетично-собаче чудо.

У мене, вірите, в очах потьмарилося. Під комір куртки, зсередини, виявляється, ще й етикетку пришило. А на тій етикетці — пальма, дівка в сапінг бініях і, на додачу, великими літерами не понашому написано: «Маде ін...» Назву країни я вчитати не змогла. Та яке це має значення!

Етикетка мене й доконала. Всі мої численні знайомі чоловічі статі із голови повискакували. Навіть для годиться не пручалася.

Ну, от, пішов у нас цей... як його... медовий тиждень. Чи місяць? Я куртку тішуся, як вже тільки мені хочеться. Живу, одним словом, повнокривним сімейним життям.

І перед знайомими є чим похвалитися. Кожні гостини з огляду куртки починалися й закінчувалися. Знайомі мені очі й відкрили. Знаєте, різні люди бувають. Одні дивитися, і йому того глядіня досить. Інше — тягнеться помацати. Не дозволяла їм торкатися куртки, та хіба аберешеш. От Жанка Сиволобиха чи зумисно, чи випадково, смикнула янось за етикетку, відірвала краєчок.

Я вже ту Жанку вибатькувала, з хати витурнула й просила до нас більше не потикатися. А потім узялася за голку, щоб усе поладити як слід. Аж дивлюся — під іскравим клаптем ще щось підшито. Цікаво, думаю, що б воно могло бути? Обережно відгортнула етикетку з пальмою й дівкою в бініях, і... очі в мене рогами стали. Заплющила їх, посиділа хвилю, сподіваючись, що та мара зникне...

Не зникла. Під пальмою, під дівкою в бініях, за отим чортівним «маде» відкрився інший напис, відкрилися чорні, мов мурашки літери, які прямо й неспростовно повідомляли, що куртку цю зроблено на Недурдинівській швейній фабриці, артикул — номер такий-то, розмір сорок восьмий, зріст — третій, ціна першого сорту — сімдесят три карбованці шістнадцять копійок.

Недурдинівська швейна фабрика! На таке ошуканство я не сподівалася! Навіть мені хтось у душу плюнув. На всі дівочі ідеали і мрії.

— Ти знав? — спитала я того негідника.

Він стоїть, щось про кохання бельоче.

— І ти думаєш, що цей серйозний витвір якоїсь Недурдинівської швейної фабрики вартий мого кохання? Забирайся звідси під три чорти разом із своїм задріпаним лейбником! Мені в коханні сурогати не потрібні.

На тому й розійшлися. А на Недурдинівську фабрику я написала скаргу. Щоб вона, значить, відшкодувала мої моральні навіть деякі матеріальні втрати. І ще припинили випуск продукції, яка може ввести в оману молодих і ще малодосвідчених дівчат.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

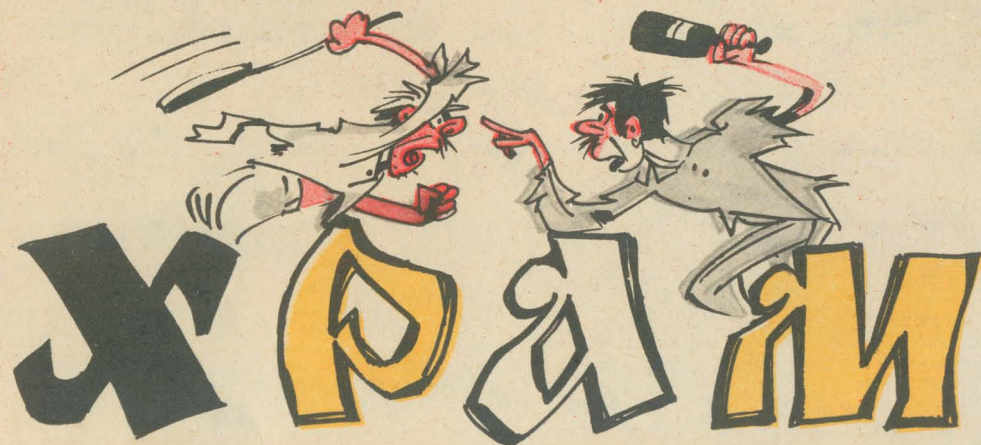
ЄВГЕН КРАВЧЕНКО
(1907—1972 рр.)

Зараз би Євгенові Сергійовичу Кравченку виповнилося сімдесят...

Літератор міцного таланту й широкого творчого діапазону, автор понад чотирьох десятків книг, він, крім гуморесок, писав ще п'єси й повісті, оповідання й публіцистичні статті та театрознавчі рецензії.

А ще Євген Сергійович завжди вважався нашим перчанином, бо чимало його гуморесок вперше побачили світ на сторінках «Перця». Щирі й людяні, веселі й дотепні, з невідомим народним гумором, вони користувалися неабияким успіхом серед читачів, постійно входили і входять до репертуару самодіяльних артистів-декламаторів та професійних митців.

Одну з популярних гуморесок нашого видатного одноперчанина ми й пропонуємо шановним читачам.

Біда мені з нашими комсомольцями та й годі! Вчора знову прибігли і в один голос: — Іване Гнатовичу, дідусю! Розкажіть нашій молоді про храм.

— Про який? — питаю.
— Про той, — кажуть, — що святом релігійним звється.

Як пристали — мусив погодитись. Сам колись храмував.

Так ото, молоді громадяни, що таке храм? Це святом колись вважалося. На Миколу, на Дмитра, на пречисту, на покрову чи на Кузьму-Дем'яна... збиралися родичі. Їли, пили, веселилися.

А повеселитися колись уміли. Ой уміли!.. Тепер не те, що й говорити... Приміром, і в нашому колгоспі збираються люди: на Перше травня, на свято Врожаю, на Жовтневе чи під Новий рік. Але що то за гуляння? Послухають доповідь, одержать премії, кому положено. Вип'ють вина, закусять. Подивляться якесь

кіно, потанцюють, поспівають та й розходяться...

Що й говорити, не те, що раніше було. Не те... От, приміром, я. Як гульнув з батьком на храм ще до революції, то й досі пам'ятаю...

Було це саме на Кузьму-Дем'яна. Батьків запросили родичі на храм у село Кавуни. Там жили два брати батькові Кузьма і Дем'ян. І материн двоюрідний брат Ананій. Та й саатів різних чимало було.

Мати щось занедужала. От батько й каже мені:

— Іване, поїдемо вдвох на храм. Ти ще ж і між людьми не був. Побачиш дядьків... І може, яка дівка на тебе оком кине чи ти на неї... Та й наїмося, нап'ємося. У дядьків більшість достатки, ніж у нас.

А батько мій дуже любив випити й поїсти. Але не за свої гроші. Може тому, що в нас усе життя були нестатки?

Як їхати, то й їхати. Запрягли ми свою Рябу у візок. Поклали мішок з соломкою, щоб м'я-

ко було сидіти, причепили старе відро й поїхали.

Правда, батько взяв з собою ще й бубона. Він чоловік був розсудливий. Каже:

— Наїмося, нап'ємося в родичів. Погуляю в бубон при нагоді. Саме ж люди гуляють. І, гляди, якась копійчина перепаде.

Ідемо помаленьку. Навмисне не поспішаємо, щоб у село їхати поночі. Це щоб люди не сміялися з нашого вигляду. Почало смеркати. Пішов невеликий сніжок. Батько й каже мені:

— На, Іване, віжки, а я трохи постукаю в бубон. Чи не забув грати? Вже пізроку не тримає його в руках.

Узяв я віжки. Батько — бубон. І як ударив зненацька! Наша Ряба — стрибі! А батько з бубоном — мельк догори ногами!

Я за віжки — шарп, шарп. Еге, Рябій ніби хто мотора вставив... Підняла хвоста ломаною. Хропе, мов сатана. І несе мене, як змія, через межі, борозни, канави! Тільки відро тарбанить!

Раптом — гець... дзіннь... бах! Аж у очах завіталося. Підводжуся. Розплющую очі. Ряба стоїть, опутивши хвоста, і боками водить. А праве колесо лежить у глибокій борозні.

Почав я лагодити воза, не чекаючи батька. Бо він завжди говорив: «Коли віз ламається, людина розуму набирається». А коли коняка пристає, в людини розуму не стає.

Надів я колесо. Вирівняв сплющене відро. Чую: десь на горі, в темряві, гупає бубон. Значить, тато живий. Сигнали мені подає.

...Одним словом, доїхали ми благополучно. Переночували в дядька Дем'яна ще краще. А вранці запросили нас до столу.

Заходимо до другої половини. На столах повно. І за столами повно: дядьки, тітки, свати, брати... Товсті й тонкі. Високі й низенькі. Лисі й чубаті. Тут же дядько Кузьма, що на скрипку грає. Маленький, худенький. І говорить якось так, ніби йому хусткою рота зав'язали.

А на самому чільному місці — дядько Ананій. Здоровий, обличчя червоне, ніби начищене. І чорний чуб оливою намазаний. Батько дуже не любив його. За те, що багач, насмішник і задавака.

Дядько Дем'ян підвівся. Поздоровив усіх із святом. Перехрестився і запросив приступити до діла.

Випили по чарці, по другій, по третій. Почалися розмови про погоду, про коней, про ціни. Якось із жінок завела пісню:

— І пийте, і гуляйте будемо.

А смерть прийде, помирять будемо...

І затягла вся дружна компанія. Загудів навіть і тато. І я підспівую. Стало весело і радісно на душі й на серці.

Випили ще по одній. Батько не пропускав жодної чарки. Я, правда, пив через ряд. Дивлюся, дядько Кузьма ухопив скрипку, батькові хтось дав бубона. Почалися музики й танці... Гнали по совісті. Батько так гупав у бубон, ніби хотів його розбити. Танцювали

теж по совісті. І навприсядки, і сидючи, і догори ногами, і на животі. А дядько Дем'ян як ударив ногами об долівку, так чоботи й розлізлися. Тепер так не танцюють...

А потім почалося ще веселіше. Жінки переодяглися в чоловічу одягу, чоловіки — в жіночу. А коли з дядька Дем'яна в танку злетіла спідниця — мало не полопали зо сміху. Справжній цирк був! Тепер такого й за гроші не побачите.

Після танців знову почали пити й їсти. А коли чарка обійшла стіл кільканадцять разів, перейшли до спорту й фізкультури. Тоді фізкультура не така була, як зараз. Дивилися: от і наші хлопці ганяють того футболу, перекидаються на перекладні, піднімають якісь коліщата, і все. От колись була фізкультура!..

Приміром, дядько Ананій запропонував: хто розбіє лобом десяток волоських горіхів, а задом — великого гарбуза, тому ставить відро горілки.

Дядько Дем'ян пообіцяв кварту тому, хто перекине саж із кабаном. А дядько Кузьма пообіцяв поставити піввідра тому, хто стрибне з хати і перевернеться в повітрі.

І почалися спортивні змагання. По горіхах перший приз узяв батько. Хоч і лоб був у синяках і гулях, але розбив цілий десяток. Дядько Кузьма розбив одного, загнав скалку і кинув.

Уперта боротьба за першість розгорілася на гарбузах. Підійде дядько чи сват, гупнеться на гарбуз, покрутить головою і відходить. Рекорд побив здоровенний дядько Ананій.

Саж з кабаном ніхто не перекинув. З хати стрибнув лише один дядько Кузьма. І то не зовсім вдало. Упав на купу гною і наколов чимось таке місце, що ні самому побачити, як він казав, ні людям показати.

Після «змагань» знову сіли за стіл. Полилася горілка, закружляли чарки.

От Ананій і каже до батька:

— Гнате, де ти дістаєш такого хургона!.. — це він на наш візок.

Батько мовчить, сопє та їсть. Це в нього такий характер був. Чим більше сердиться, тим більше їсть.

Дядько Ананій знову:

— Чуєш, Гнате?..

Батько доїв дев'ятнадцятого пиріжка з капустою і каже:

— Заробив своїми чесними руками. Не так, як ти...

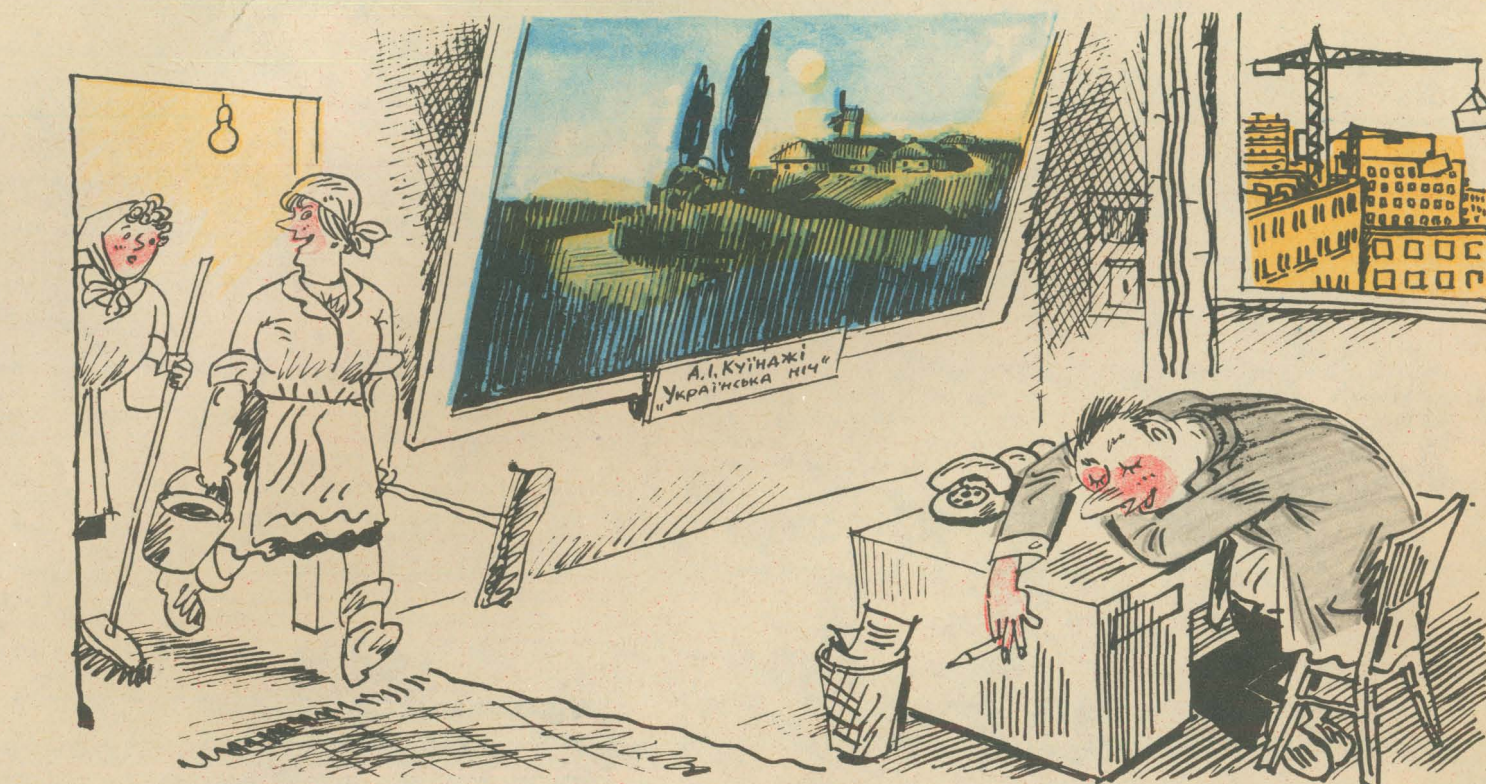
— Що я? — так і кинувся Ананій.

— Запалив клуню, одержав штрафовку — купив хургона.

А про дядька Ананія говорили, що він зіпсував яку-такую клуню, заштрафував і потім підпалив.

— А ти докажеш, голодранцю? — крикнув він до батька і похрював у нього череп'яною мискою.

Дядько Кузьма і дядько Дем'ян кинулися до Ананія. Той їх сквородою по головах. І, мов скажений, кинувся до батька.

— Таку картину я спостерігаю кожний день!

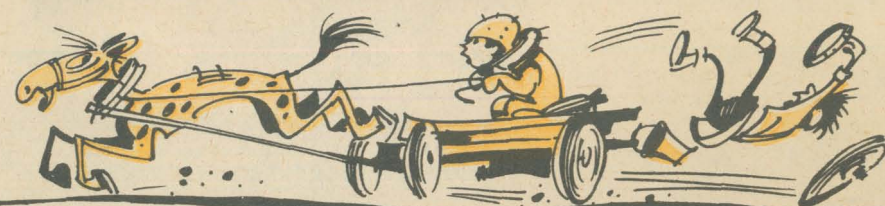
...Покотилися столи... Задзвеніли миски й пляшки. Затріщали ослони. Заголосили жінки. Заверещали діти.

Чоловіки розбилися на дві групи — одна — за батька, друга — за дядька Ананія. І почалося храмне сраження.

Я було злякався. А коли побачив, що Ананій розбив дядькові Кузьмі голову і товма-

Уже пізенько бій затих. Обережно зайшов я до хати. Гостей уже не було. Лише дядько Дем'ян з тіткою Ликерою підіймали столи й збирали черепки. Обоє — сердиті, в синяках. Не було десь і тата й дядька Кузьми.

Пізніше прийшли й вони. Батько з вилами, а дядько — з сокирою. Батько майже без штанів, а дядько — без сорочки.

чить батька головою в цебер з помиями, кинувся на допомогу.

Раптом мені хтось надів мисника на голову і викинув на двір. А там уже дзвеніли сапи, вила, лопати, граблі — весь сільськогосподарський реманент!

Храм був у повному розпалі! Я втік у садок. Лежу в кущах і тремчу. Тільки чую лайку і погрози:

— Підпалю, голодранцю!

— Не підходи, заріжуй!..

— Уб'ю проклятого дук!..

Повминалися, попригладжували чуби. Сіли мовчки за стіл. Випили по чарці. Батько випив, але їсти не захотів. Мабуть тому, що вибили аж чотири передні зуби.

Дядько Кузьма випив, пообіцяв обов'язково заручити багача Ананія і заснув за столом.

А коли почало на світ благословлятися — ми з батьком запрягли Рябу, взяли бубона і втекли додому.

От що таке храм, молоді громадяни. От як колись гуляли! Хіба тепер уміють так повеселитися?..

Хроніка новин

(Новорічна)

НОВІ ТОВАРИ

Надійшли у продаж новорічні стінні годинники з зозулею, яка кожні 10 хвилин вискакує з віконечка і нагадує: «А хто п'є, тому наливайте!»

ЛІТЕРАТУРА — ТОРГІВЛІ

Здавши в макулатуру усі заповнені за рік книги скарг, директор універмагу Микола Заболотний одержав два томи «Графа Монте-Крісто».

ОМОЛОДЖЕННЯ КАДРІВ

У виставі «Снігова королева» постійну виконавицю ролі Снігуроньки 60-річну Галину Володько замінює 57-річна Ніна Шкарбан.

ЗИГЗАГИ ТОРГІВЛІ

Цигейкові шуби, пижикові шапки та інші вироби з хутра можна придбати за рогом магазину «Хутра», де мешкає продавець Семен Ковбасюк.

Черговий хронікер
Олег СЕІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З радгоспу «Раденський» Цюрупинського району на Херсонщині повідомили, що в них у будівельній бригаді завелися дивні робітники: на роботі їх ніхто ніколи не бачив, а у відомостях на зарплату розписуються справно.

Як повідомив редакції голова Цюрупинського районного комітету народного контролю тов. Квашко, факти підтвердились. За порушення фінансової дисципліни директора радгоспу Дидика В. А. притягнуто до суворой партійної відповідальності. Головного економіста Галушну М. Л. з роботи звнято.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Автоматика нашої районної телефонної мережі відрегульована так недбало, що підключає іноді тебе туди, куди ти зроду не збирався дзвонити. То на інший номер, то взагалі на лінію, по якій уже ведеться розмова або навіть кілька абонентів розмовляють одночасно. Якось набрав і я номер телефонної станції і несподівано замість співучого голосу телефоністки почув голос за торга Братської райспоживспілки Михайла Лук'яновича Величка:

— Аня, ти той килим, що я тобі привіз і наказав заховати, куди поділа?

— Продала. У мене план горів... — почувся винуватий голос продавщиці Новомартівського магазину.

— Як це продала? А я тобі дозволяв? Я ж той килим пообіцяв одному чоловікові з макаронної фабрики. Зараз же піді

ДЛЯ ТОВАРИЩА З МАКАРОННОЇ ФАБРИКИ

і забери назад, а гроші поверни!

— Ну, як я буду відібрати назад? — забідалась продавщиця. — Ви з мене тільки план вимагаєте, а все дефіцитне родичам та знайомим своїм віддаєте поза магазином...

— Ти мені побалакай! Ось тут

у мене зараз жінка одна. Як пошлю до тебе, то знаєш, що може бути після її ревізії? Ти ж ціну, було, завищила?

— Я ж ненароком, я гроші людям повернула...

— Я зроблю, що буде тобі на роком, посперечайся довше! За-

раз же піді поверни гроші й забери килим. Я їхатиму на макаронну фабрику, заїду, заберу його і відвезу туди. Гляди ж, щоб був наготові!

— А де ж це у нас, Михайле Лук'яновичу, в районі макаронна фабрика? — знаючи, що такого підприємства у нас немає взагалі, втрутився я.

— Аня, нас підслуховують, клади трубку! — переполохано прошепотів Величко і перервав розмову.

Думаєте, в житті за торга це поодинокий прикрий випадок? Де там! Про комбінації Михайла Лук'яновича можна розповідати й розповідати. Наприклад, завозять на базу районного споживчого товариства килими і килимові доріжки. Товар цей дефіцитний. А тому Величку хочеться розпоряджатися ними самому. І розпоряджається. Килими продає на базі, кому захоче.

Або ось факт. Приїжджає завідувач Братським райуніверсамом Т. Волошин одержувати у Первомайську на базі плащі, а йому:

— Спізилися! Ось розпишіться, що вони вже одержані і за них виручені гроші.

— Хто ж це їх забрав і десять продав?

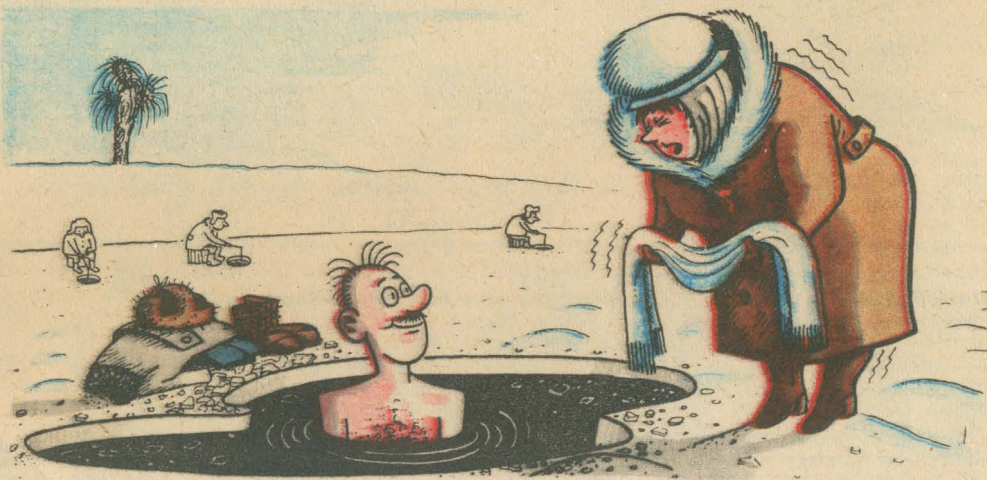
— Михайло Лук'янович Величко.

— А кому ж він їх продав? — Мабуть, товаришів з макаронної фабрики.

М. РАДНЕВИЧ, працівник райгазети, позаштатний інспектор районного комітету народного контролю.

м. Братське
Миколаївської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

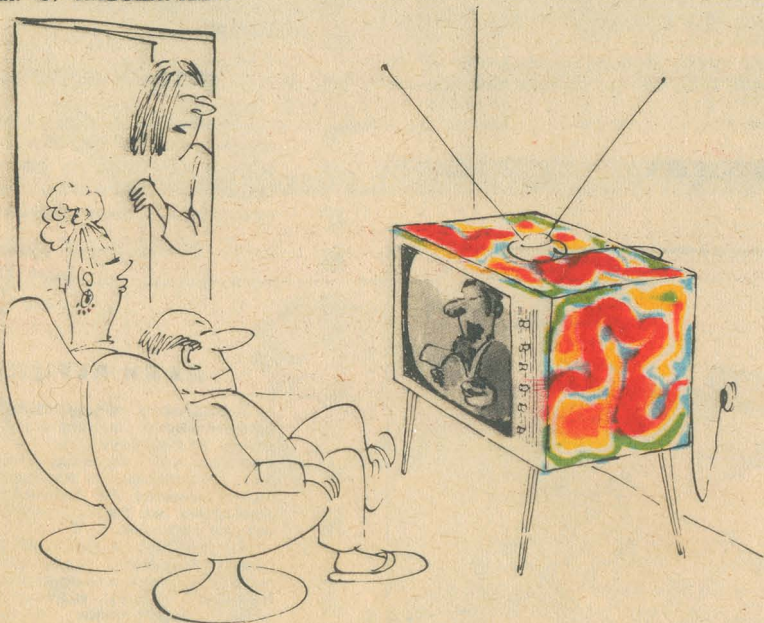
— Гришо, я змерзла, скоріш вилазь!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Тече вода каламутна» — ансамбль під такою назвою був організований при «Клубі губителів природи», про що й повідомлялося у «Перці» № 9 за 1977 рік. В цьому ансамблі активно виступили і керівники Горохівського цукрокомбінату Волинської області, які брудними стічними водами потруїли багато риби у річці Стир.

Як повідомив редакції старший слідчий прокуратури Рівненської області Г. М. Шокало, за збитки, завдані рибному господарству, до кримінальної відповідальності притягаються: директор Горохівського цукрокомбінату Гур'янов В. І., колишній головний інженер Горохівського цукрозаводу Франсюк В. П. і заступник головного інженера цукрозаводу Засць О. С.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я бачу, ви купили кольоровий телевізор.

У черзі

У ЧЕРЗІ

Біля бочки з квасом — черга. Побачивши, що продавець наливає неповні бокали, один із покупців спитав:

— Скажіть, будь ласка, чого це ви не доливаєте бокали?

— Як повні наливати, то хіба ж усім вистачить? — відповів продавець.

Надіслав М. ЛАПА.

с. Головенька
Борзнянського району
Чернігівської області.

ТУРБОТЛИВА

Відавши хворого, лікар говорить його стурбованій дружині:

— Пам'ятайте, ваш чоловік, окрім ліків, потребує абсолютного спокою.

— Ось і я кому це втовкмачую і вдень, і вночі, — відповіла дружина.

Надіслав І. МАРТИНЮК.

с. Жерда
Чемаровецького району
Хмельницької області.

КОМУ ЩО

— Ну, як, хлопці, закінчили? — звернувся до будівельників бригадир.

— Ще півбуття залишилося, — відповів один із них.

Надіслав О. КАТРИЧ.

с. Левченки
Роменського району
Сумської області.

ЖОДНОГО РАЗУ

Продавець влаштується на роботу в магазин. Його запитують:

— Ви часом не судились?

— Ні, ще жодного разу не падався, — поспіхом відповів той.

УВІ СНІ

Розговорилися двоє:

— Маю велику неприємність, — каже один. — Уяви собі, розмовляю уві сні.

— Так хіба це страшно?

— Для мене страшно, бо колеги насміхаються.

— Які колеги?

— На роботі.

Надіслав В. ПЕРМІН.

с. Новоархангельськ
Кіровоградської області.

ПРИЯТЕЛІ

— Здоров, Петре! Давно тебе не бачив. Ти дуже змінився.

— Передусім, я не Петро, а Марко...

— Диви, то ти й ім'я змінив!

ДИВИНА

— Якби ти знав, як тебе вчора критичували на батьківських зборах за те, що сина погано виховуєш...

— А звідки їм знати про мене? Я ж у школу вже років з п'ять не показуюсь!

Надіслав М. КОСТИВ.

м. Миколаїв
Львівської області.

Гіємі *з того світу*

ЗА ОБРАЗОМ І ПОДОБІЄМ

Міністерство внутрішніх справ ФРН опублікувало одне, досить красномовне, зведення: виявляється, тут у приватному користуванні є майже мільйон штук різної вогнепальної зброї — пістолетів, гвинтівок, автоматів і навіть кулеметів. А втім, це було відомо навіть без того міністерського визнання: злочинність у містах ФРН, зокрема збройні напади, набули шалених розмірів.

Звідки ж узялися оті приватні арсенали? Нинішній міністр внутрішніх справ ФРН гер Майгофер категорично скидає з себе і своїх підлеглих будь-яку вину за це. Все почалося, нагадує він, ще за часів правління уряду канцлера Аденауера. Якраз тодішні міністри внутрішніх справ, особливо Шредер, благословляли вільний продаж вогнепальної зброї. З архівів навіть витягли відповідну заяву того Шредера, якою він аргументував своє рішення: мовляв, у Сполучених Штатах процвітає вільна торгівля зброєю, то чому б і ФРН отаким робом не засвідчити свого демократичного державного устрою.

Отак іще в 50-х роках почалася ця «американізація» й «демократизація». А добрий початок, як відомо, багато важить у будь-якій справі. Далі усе покотилося по добре уїждженій дорозі; тепер зброю в ФРН не тільки вільно продають, а й крадуть на державних складах. Словом, усе йде за американським зразком. І отут уже, як зауважує західнонімецький журнал

«Штерн», теперішньому міністрові внутрішніх справ слід було б узяти й на себе частку тої сумної слави.

Бо ж лише за позаминулий, 1976 рік, зі складів бундесверу і поліції в ФРН було викрадено, або, як зазначено в зведеннях міністерства, «зникло» аж три тисячі пістолетів і гвинтівок, а до них ще й двісті тисяч набоїв...

Правду кажучи, журнал «Штерн» не дуже часто дозволяє собі критичні зауваження на адресу Сполучених Штатів, але в даному разі він не втримався. «Наш потяг до «американізації» життя в Федеративній Республіці, — пише він, — обходиться нам надто дорого. Бо ж коли тепер у наших містах серед білого дня просто так грабують і вбивають людей, то це також рясні плоди тої «американізації». При цьому журнал робить деякі прогнози: «Справа зайшла так далеко, що позбутися тої «американізації» найближчими роками нам навряд чи вдасться».

Що ж, їм видніше.

Бюджет військового відомства США на 1977 фінансовий рік становив майже 113 млрд. доларів. Це найбільші витрати за всю історію США, зроблені на шкоду соціальним потребам народу. (З газет).

Мал. М. АБРАМОВА

Не казка, а бувальщина.

ЩЕ РАЗ — БИТИ ЧИ НЕ БИТИ?

Ця проблема вже не одне десятиліття хвилює «стару, добродію» Англію.

Поставала вона перед десятками англійських міністрів освіти, все одно — чи то консервативних, чи то лейбористських. Поставала й перед теперішнім міністром — місіс Шірлі Уільямс. Не можна сказати, що пані міністр отак відразу почала сушити собі голову над питанням: бити чи не бити англійських школярів? Ні, спочатку вона зайнялася дещо поміркованою проблемою: чим бити, а чим не бити? І навіть зробила якийсь крок уперед на шляху до «гуманізації» (це вислів самої місіс Уільямс) цієї справи.

Пані міністр категорично проти того, щоб школярів били, наприклад, металевими лінійками. Проти ж лінійок дерев'яних вона поки що не наважується виступати, бо це — традиційне в англійських школах знаряддя виховання...

А їще місіс Уільямс категорично проти того, щоб учителі використовували як знаряддя виховання свої черевики. Це, на її думку, антигуманно. А от, скажімо, ракетка для настільного тенісу — то зовсім інша річ. Це знаряддя втокмачування знань у школярські голови не видалося їй антигуманним.

Але довелося таки міністрові зайнятися впритул і самою проблемою: бити чи не бити? Бо англійська громадськість дедалі більше схильється до думки, що не можна жити звичками часів середньовіччя.

Отож, коли заснована недавно в Англії «Британська шкільна асоціація», що об'єднує педагогів та батьків, звернулася з цього приводу в міністерство, місіс Шірлі Уільямс у відповідь виклала, так би мовити, своє педагогічне кредо: справа, мовляв, у тім, що англійська школа не підготована до того, щоб отак взяти та й заборонити зовсім тілесні покарання.

Значить, на те кардинальне питання пані міністр освіти відповіла досить виразно: бити!

Яків ВАЛАХ.

ЗАМАЗУРА

— Чом ти, Петрику, сумний?
— Кажє мама: «Руки мий!»
— Чом ти знову зажурився?
— Кличе мама, щоб умився.
А хіба я качена,
Що купається щодня?

ЗАРЯДКА В ЗООПАРКУ

Лис не вийшов на зарядку,
Бо загнав колючку в п'ятку,
В крокодила зуби хворі,
Мавпам холодно надворі.
Лиш пухнасті зайченята
І веселі білченята
У снігу по вуха скачуть,
Не бояться і не плачуть.
Слон їм грає на трубі,
Пританцює у собі,—
Так він сильно тупотить,
Що не може спать ведмідь.

Василь МАРСЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Ч О М У ?

Ви знаєте, чому
потрібно дітям спати?
А знаєте, чому
я схожий так на тата?
Чому ростуть дерева
не вниз, а тільки вгору?
Чом білчєня — не білє,
а чорногуз — не чорний?

Ви знаєте, чому
одна неділя в тижні?
А знаєте, чому

так довго каша стигне?
Чому у мене хобота
немає, як у слона?
Чому це перед літом
спочатку йде весна?

Ну, а чому ніхто
з дорослих не росте?
Не знаєте — чому?
Та й я не знаю теж!..

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ.

ЛІКАР СЛУХАВ

— Мамо, а нас сьогодні лікар
слухав,— хвалиться ма-
ленька Світланка по дорозі з
дитячого садка.
— І що ж він слухав?
— Дихаємо ми чи ні.

Павло ЛАВРИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДЗИГА

— Щось таке вертє, як
дзига,
Зранку крутиться та бігає,
І кружляє, і стрибає,
Всюди носика встромляє,
Ой, нема перепочинку,
Наче хто завів пружинку,
Скрізь встигає, все чіпає,
Навіть спатки не лягає!
— Краще, тату, роздивися,—
Кажє мама. — То ж Марися!

Марина ДИЧЕНКО.

КАЖИ: «А-А-А...»

Вона посадила його перед со-
бою:

— Розкрий ротика! Скажи:

«А-а-а»...

— Гав!

— Не жартуй. Давай я тобі до-
поможу. Кажи: «А-а-а».

— Гав.

— Треба бути слухняним. Да-
вай я тобі притримаю язичок. Та
не тисни мені зубами пальця.
Кажи: А-а-а...

— Гав!

— Рябчику, покажи горлечко.
Бо потім від горлечка заболять
грудики. А тоді ніжки. І помреш,
як бабусина курка. Кажи:
«А-а-а».

— Гав!

— Ти хочеш їсти морозиво?
Скажи: хочеш?

В його очах хитруваті іскорки.
— Хочеш. По очах бачу, що
хочеш. Кажи: «А-а-а».

— Гав.

— Рябчику! Я так не граюся.
Так нечесно! — сказала невдово-
лено Оксанка. І награно шльоп-
нула долонькою Рябчика по тому
місцю, звідкіля у нього росте
хвостик.

Він на радощах, що вирвався з
рук «лікаря», описав навколо Ок-
санки коло. І вона кинулась його
наздоганяти.

Євген ДУДАР.

— Так це ви готували до дру-
ку отой фейлетон про мене? —
жваво підвівся з-за столу кре-
мезний чоловік і міцно стис руку
одному з нас. — Спасибі, удру-
жили... Будьмо знайомі: Лужець-
кий. Між іншим, колишній сам-
біст. Але це — жарт. Факт — не
реклама.

Приймемо, коли людина, яка
стала героєм фейлетону, знахо-
дить у собі сили ще й жартувати.
Це значить — вона повністю
сприйняла та усвідомила критику
і нині успішно виправляє ті хи-
би, за які її покритували.

А покритували ми Лужець-
кого ось за що. Вірніше, не ми,
а місцеві журналісти Д. Ганцяк
та Ю. Орнатський надіслали нам
отой фейлетон під назвою «Дер-
зайте, колеги!», який і було опу-
бліковано у № 13 «Перця» за 1977
рік. У фейлетоні йшлося про те,
що голова Ставищенського район-
ного споживчого товариства Л. М.
Лужецький та дехто з його під-
леглих грубо порушують правила
радянської торгівлі та соціаліс-
тичну законність. На виступи міс-
цевої преси правління не реагує.
Наприклад, на статтю прокурора
М. Степаненка, опубліковану в
районній газеті «Прапор Леніна»,
редакція не одержала ніякої від-
повіді.

На фейлетон у «Перці» відпові-
ді прийшли. Ділові, заспокійливі.
І з обласпоживспілки. І з Укооп-
спілки. Винних, мовляв, покарано,
обстановка в споживчому товари-
стві нормалізується. І нам би не
довелося знову повертатись до
цієї теми та виїжджати в Стави-
ще, якби не листи. Листи, які по-
сипалися до редакції чи не одно-
часно з офіційними відповідями.

Зміст усіх цих листів зводився
до одного: замість того, щоб
справді нормалізувати обстановку
в районному споживчому товари-
стві, у Ставищі почалося перслі-
дування за критику. Ну, по-пер-
ше, одному з авторів фейлетону

Ті самі гості — в ту саму хату

— Ю. Орнатському — було за-
пропоновано написати заяву про
звільнення, оскільки він раптом
перестав відповідати своєму
службовому призначенню. Юрій
Васильович Орнатський — фото-
кореспондент районної газети —
справді не має спеціальної освіти,
але за плечима у нього — бага-
тюща життєва і журналістська
практика. За сумлінне виконання
редакційних завдань йому не раз
оголошувалися подяки, вручалися
премії і Почесні грамоти. Різкий
перелом у ставленні редактора
газети Л. Л. Середенка до фото-
кора настав відразу після виходу
в світ згаданого фейлетону.

Новий масований натиск відчув
на собі директор гастроному П. О.
Буланов, якого Лужецький ше-
раніше пробував вижити і якого
автори фейлетону взяли під за-
хист. Тепер Буланову то пробу-
ють інкримінувати якісь махіна-
ції з м'ясом і гречкою, то нама-
гаються довести, що його мага-
зин систематично не виконує (як
виявилось, штучно завищеного)
плану.

А ось іще одна деталь. З офі-
ційного листа, який одержала ре-
дакція за підписом начальника
відділу кадрів Укоопспілки В. Я.
Савченка, виходить, ніби одного
з головних героїв фейлетону —
директора Ставищенського універ-
магу Г. С. Ткачук — знято з по-
сади. На місці ж виявилось, що
не її, а вона поки що знімає з
роботи небажаних їй людей. «Піс-
ля виходу в світ фейлетону «Дер-
зайте, колеги!» — пишуть молоді
продавщиці універмагу, комсомол-
ки Світлана Тукачова і Людмила
Паланська, — нас усіх почали
підозрювати, нібито ми подавали
факти в «Перець». Скінчилося все
це тим, що усю комсомольсько-
молодіжну бригаду цього магази-
ну було розформовано і членів її
переведено на нижчеоплачувані
роботи. Досвідчену продавщицю
Л. А. Пацелю, яка до цього не
мала ніяких зауважень, без її
згоди відправили у повторну —
ясна річ, безплатну — відпустку,
а потім запропонували їй зовсім
інше місце роботи. Вона від ньо-
го відмовилась — і незабаром

жорстоко поплатилася за це. Те-
пер Л. А. Пацеля, мати двох ді-
тей, взагалі сидить без роботи.

Отака картина відкрилася нам
по приїзді в Ставище. І тепер
ми зрозуміли, чому Л. М. Лу-
жецький, голова райСТ, не втра-
чає доброго настрою і милого гу-
мору, чому так іронічно-підкрес-
лено тисне руку працівникам ре-
дакції. Аякже: сам він відбувся
легким переляком, зате вже тим,
хто стояв йому поперек дороги,
тепер доводиться солоно. Слів не-
ма, Леоніду Михайловичу теж до-
велось пережити кілька неприєм-
них днів («Заяву «за власним ба-
жанням», факт — не реклама,
зопалу написав). Але йому доб-
розичливо пояснили, що гарячку
пороти не треба, а треба поїхати
на курорт, відпочити, зібратися з
думками і силами, а тоді вже й
вирішувати — подавати заяву са-
мому чи вимагати її від інших.

Дехто з керівників району твер-
дить: мовляв, кращого голови
споживчого товариства Ставище
за свою історію ще не знало. Он
скільки він набував нових чу-
дових магазинів! І в райцентрі. І
в селах. І план товарообігу при
ньому став виконуватись...

Про те, якими методами вико-
нувався той план, у попередньо-
му фейлетоні вже писалось. Знає
керівництво району і про нові
факти крупних приписок і махі-
націй, виявлених у райСТ комп-
лексною ревізією КРУ. Знає й про
грубі порушення законодавства у
кадровій політиці, котрі допускає
правління споживчого товариства.
За улюбленим виразом того ж
Лужецького, — «факт — не рек-
лама».

І час уже, мабуть, дати цьому
некрасивому фактові принципову,
належну оцінку.

В. БОЙКО,
О. ЧОРНОГУЗ,
спеціальні кореспонденти
«Перця»
Київська область.

Мал. П. КОГАН

— Тепер ми позбулися скарг про те, що несвоєчасно обслуговуємо клієнтів.

Друже перче!

Не раз читаю на твоїх сторінках, що десь у якомусь місті нерегулярно ходять автобуси.

У нас, в Черкасах, на вулиці Пролетарській, це питання вирішено дуже просто. Всі мешканці вулиці пересуваються на ковзанах. Одним пострілом збиваємо кілька заїздів: оспортивлюємось, економимо власні кошти і вивільняємо громадський транспорт.

А завдячуємо цим керівництву водоканалізаційного господарства. Ще ранньою весною лопнув центральний водопровід на нашій вулиці. Вулиця перетворилася на річку. Влітку ми плавали на човнах, а тепер ось стали на ковзани.

Думаємо, Перче, що наш досвід варто поширити. А керівників Черкаського водоканалізаційного господарства відповідно відзначити.

В. АТАМАНОВСЬКИЙ.

м. Черкаси.

Чи не знаєш ти відповіді на таку задачку?

«Щоб телефонізувати будинки житлово-будівельного кооперативу «Мир» у м. Товчанську, треба було прокласти 850 метрів кабелю. Пересувана механізована колона № 41 два з половиною роки тому проклала 250 метрів і зміла руки. Коли ж буде виконано решту робіт?»

Куди вже не зверталися мешканці будинків, ніхто не може їм відповісти. Або не хоче.

Харківська область.

І. ЗАХАРОВ.

Надумали ми усім відділком плести з лози різні вироби. Не знаємо тільки, що відкривати: майстерню чи, може, цех. Раніше, знаємо чесно, нам подібне й на думку не спадало і не спало б, мабуть, довіку, якби Черкаське будівельне управління № 37 не взялося збудувати у нашому селі 27-гектарний ставок. Із старого воду спустили, а до нового уже два роки в будівельників руки не доходять. Не маємо ми тепер ні води для зрошення, ні риби, зате лози розвело-о-сли!.. Шкода, щоб добро таке пропадало.

До те ж, Перче, прохання: поцікався у керівників управління, якими темпами вони збираються будувати. Якщо такими, як досі, то ми, може, цілу фабрику створимо.

В. ВАСИЛЕНКО, робітник третього відділку радгоспу «Третій вирішальний» Новоградівського району Кіровоградської області.

Страшно перо ЧЕВ ПІСАКА...

«Наші ріки такі: Дніпро, Об, Єнісей, Олена»...

«А брати порозлазились, як миші по наймах»...

«До слів одного кореня належать: собака, собачка, собачення, собайло, цуцик, щеня».

(З учнівських робіт).

Надіслала Л. І. МЕЛЬНИК.

«...в господарстві Зеленьяського М. М. дійсно знаходилось до дня падіж свинюматка білої масті, віком 1 рік, що підтверджують голова сільради й сусіди, які проживають поблизу Зеленьяського, а також свині, сліди яких ще залишилися в сараї».

(3 акта).

ЯКЩО ДОВО ДРУГ МОВЧИТЬ

Якщо довго друг мовчить, Певно, це не просто так, і на нього не грішити,— Закрутився неборак.

Якщо довго друг мовчить, Мабуть, виїхав кудись. Нарікати не спішіть, А покличете:— Відгукнись!

Якщо довго друг мовчить, Й телефон його заглух, Не шукайте, не дзвоніть — Може, друг—уже не друг...

Якщо довго сам мовчиш, Голосу не подаєш. Чом на іншого бурчиш, А себе у груди б'єш? Ні, мовчання і на мить Ти до серця не бери,— Якщо довго друг мовчить, Перший з ним заговори.

Петро ІВАНОВ.

Без слів.

Юрій ІВАКІН

З циклу пародій
«Про попа та його собаку»

Віктор МІНЯЙЛО

ЖАЛІ Й ОСЕЛЕДЦІ

РОЗДІЛ НАДЦЯТИЙ,
в якому славський учитель
Іван Іванович Лановенко
оповідає про химерну
нічну розмову з отцем Никифором

Єфросинія Петрівна вже спала, а я був умотивований за стіл трохи пофілософствувати над папером про Добро і Зло, коли хтось постукав у шибку.

— Хто? — питаю.

Мовчить, тільки чую, сопє, важию ди-хас.

— Не відчиню, як не зголоситесь! — Свої... Отець Никифор... Чудася та й годі! Ми ж бо з батьшою вороги.

— Сірий вовк вам свей! — відповідаю злостиво, але впускаю до хати.

Бачу, піп п'яний, на ногах ледве тримається. Це мене вельми дивує. Бо ж, скажу вам, наш батюшка хоч і старенький, та здоров'я ще нівару — переп'є його в селі жбів що крамар Прищепя.

— Чого треба? — питаю суворо.

— Ви, Іване Івановичу, знаю, не подобає мене, і пом'яніть мого слово, ще горітимете в пеклі за свої блюзнірства, але людина єсте милосердна й праведна.

Та всі ми в гріху народжені, і всі грішимо... І я теж грішійши перед богом...

— Киньте свої викиляси. Каніть, чого прийшли?

І ось що розповів піп.

— Минулої ночі мучив мене, Іване

Івановичу, дурний сон. Ніби якісь харцяники хазяйнують у моїй хаті. Повсідалися за моїм столом, смочуть мою наливку, жеруть мою шинку... Та ще й регочуться, либонь, з мене. Пронинувся я, а на душі такий неспокій, що запалюю свічку й виходжу глянути, чи нема справді злодія в хаті. Чую: в коморі наче щось плямкає і сирогоче. Заглядаю, а там мій собака Сірко з оселедцем у зубах. І такий узяв мене, грішного, гнів, що підхоплюю сокиру і того гангала-злодюнку — р-раз по голові!.. Та живучая канальє! Не випускає з зубів оселедця... Тільки дивиться мені докріливо в очі й жалібно скиглить. Ну, я, прости господи, його вдруге сокирою — щоб не мучився, значся. Він — лапи догори. Отак було. Отанечки!

Тут поволеньки прихаджу до тям. І жалі мене бере. Що я наробив, іроде! Адже старатливий був собака, щодноці залував у двір, і попада, і я дуже його за це внодобали. А він, невіддячний, узяв мене в гріх...

— Дрібноласницька ж у вас натура, батюшко! — невесело всміхаюся. — Одне слово — гадство!

— Мій гріх — вам сміх! — відповідає.

— Та слухайте далі. Виніс я того стра-тенця у двір, поцілував у устонець, перекрестив і заніпав за килуно. А за гріх свій наклав на себе суворо спітні-мію — не пити до рідна вишневий на-ливки. Та оце завітали до мене учерчі титар Талимон з Прищепою... І... слабія я людина... не витримаю...

— Багато видудлили?

Пояснює: для бога це не має значен-ня. Чи одна чарка, чи ціла чверть — однаковійсінно гріх. А випили сулюю...

— То чого вам від мене треба?

— Душу каяттям прагну очистити! Бо, як пішли від мене гості, наклав я на се-бе нову, ще суворішу спітнію: просити прощення за гріх мій у свого найлюті-шого ворога. У вас, значся!

Тут отець Никифор квапливо пада на колішки, простяга догори руки, во-лає майже з розпачем:

— Хай бог бачить, як я примикено наюся перед вами — впертим безвір-ником, як смиренно згинаю шню перед всіма живими і сущими... Простіть ме-ні, Іване Івановичу, согрішив-бо у гні-ві, захищаючи добро своє...

З суперечливими думками і почуван-нями вислухав я химерну сповідь отця Ни-кифора. Нізащо не міг простити йому кров замордованого Сірка, але й собі не міг простити, що не прощаю. Адже рано чи пізно навіть найтяжчий злочинець розка-юється. Ось і піп кається — фант! Тіль-ки не відаю, чи щире це його каяття, чи, може, гординя?

І все в мене всередині трусилося від жалю. Я жалів нещасну жертву дрібно-буржуазної стихії! — Сірка. Жалів мимов-олі й отця Никифора. Брав мене жалі, що він — піп, що приречений долею за-манітрувати голови темним людям, що, старенький, він оце зараз переді мною — атеїстом — навколішках, а вдома на нього чекає попад — презлюща ністля-ва баба, яка, подекують, потай б'є йо-го... Та жалів і себе за свою м'якотлу ін-телігентську жалість. Бо ж він, дай та-кому владу, нас не пожаліє — всіх пору-бає, хто зазіхне на його оселедця...

Тут отець Никифор раптом на диво ле-го випростовується, видавши при цьому якийсь сороміщкий звук, хитро посмі-хається й каже:

— Не простили... то й бог з вами. А мені на душі від того каяття, йй-бо, по-легшало. Бо ж господь все одно чув і бачив, як я сповняв свою спітнію...

Самуїл Вайсборд

Яків Валах

Анатолій Василенко

Яліна Воробіова

Сергій Воскресенко

Сергій Герасимчук

Володимир Глибенко

Валерій Горбачов

Олександр Альбошичев

Юрій Кособукін

Нелі Касянчук

Олексій Круковець

Кость Лемешев

Сергій Мельничук

Євген Милутка

Кость Михеїв

Дмитро Молякевич

Володимир Пальчун

Іван Сварник

Перець представляє лауреатів

Як відомо, Перець завжди активно і послідовно бореться проти будь-якого браноробства, за високу ефективність і якість виробництва. Цілою зручністю, що втручається у всі сфери нашого життя-буття, він не може не ставитися з почуттям особливості вимогливості до сфери суто своєї — тобто сатирично-гумористичної. Отже відбір творів для участі в традиційному конкурсі на кращі фейлетони, карикатури, гуморески, вірші був цього року надзвичайно суворим. Жюрі, котре в переддень Нового року розглядало твори, висунути на здобуття перчанської премії, попрацювало, як мовиться, з повною віддачею всіх без винятку фізичних і моральних сил. За те, поставивши свій підпис під протоколом засідання, Перець із чистою совістю виправив до набору список найдостоїнших авторів — лауреатів 1977 року. Ось вони:

Олександр АЛЬБОШИЧЕВ — премійований за карикатури «Люблю перестраховуватися...» (№ 21) та «Він б навчив своїх продавців культурно розмовляти...» (№ 23);

Самуїл ВАЙСБОРД — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Яків ВАЛАХ — за матеріали на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за малюнки до сторінок для дітей «Перчень»;

Яліна ВОРОБІОВА — за матеріали на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Сергій ВОСКРЕСЕНКО — за цикл сатиричних мініатюр (№ 9) та сатиричні вірші «Філософія», «Тимчасовий чоловік» (№ 15);

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за карикатури на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Володимир ГЛИБЕНКО — за карикатури «На терезах історії» (№ 14) і «Говорить, як лис, а за пазухою камінь держить» (№ 18);

Валерій ГОРБАЧОВ — за карикатури «Я привів письменника-фантаста...» (№ 1), «Як ви гада-

єте...» (№ 2) та «Реакція рвача Пантюхи Лукича» (№ 15);

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за карикатури з серії «Дошка нешани», опубліковані протягом року;

Нелі КАСЯНЧУК — за усішки «От що значить «Добрий день»» (№ 5), «Бракороб і халтурник» (№ 19);

Юрій КОСОБУКІН — за карикатури, опубліковані протягом року;

Олексій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони «Увага: Дрозд!» (№ 13) і «Оригінальний жанр» (№ 16);

Кость ЛЕМЕШЕВ — за фейлетон «Напівнаукова заадака» (№ 11);

Сергій МЕЛЬНИЧУК — за гумореску «Пропало сало» (№ 5);

Євген МИЛУТКА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Кость МИХЕЇВ — за сатиричні мініатюри (№ 6, 18);

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ — за вірші до карикатур із серії «Дошка нешани», опубліковані протягом року;

Євген НАУМОВ — за казки для дітей «Невдала мандрівка» (№ 24);

Володимир ПАЛЬЧУН — за фейлетон «Не піднімайте хусточок» (№ 7);

Іван СВАРНИК — за добірку байок (№ 22);

Олег ЧОРНОГУЗ — за фейлетон «Як я став жартівником» (№ 8).

Усі лауреати одержать спеціальні грамоти, значки і — в порядку матеріального стимулюван-ня — грошові премії.

Перець щиро поздовольє переможців конкурсу й доводить до відома сатириків і гумористів, усіх читачів, що журі, на належному рівні по-вищи старий рік і зустрівши новий, приступи-ло до виконання своїх обов'язків і з нетерпін-ням чекає нових творів.

Отсканірован redaktor
для redaktor.org

Валерій Зелінський

Євген Наумов

Олег Чорногуз

Іван Сварник

Отсканірован redaktor
для redaktor.org

★ Кілька місяців у селі Філополь (Вінницьчина) не працювало радіо. Колгоспники написали про це до редакції.

Секретар Хмельницького райкому Компартії України тов. А. Михальчук повідомив, що такий фант дійсно мав місце. Листа колгоспників обговорено на засіданні бюро партійної організації Хмельницького районного вузла зв'язку. Нині радіоліній повністю відремонтовано. Радіоточки працюють безперебійно.

★ У листі, що надійшов із села Семиполки (Броварський район), писалося про недовілики та порушення в роботі завідувача місцевим продовольчим магазином Бубновий К. А.

Як повідомив заступник голови правління Лівської обласної організації В. Н. Новотенно, лист було обговорено на засіданні правління Броварської райспоживспілки та Семиполківського радгоспобкоопу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

За порушення правил торгівлі Бубнову К. А. з посади завідувача магазину знято.

★ Житель села Першотравневого (Борівський район) Яцун П. А. поскаржився редакції на те, що начальник районної інспекції Держстраху Бровно В. Н. зволікає виплату належного йому страху-ни за пошкоджену автомашину під час аварії, що сталася ще в листопаді 1976 року.

Начальник управління державного страхуван-ня Харківської області тов. Н. Ф. Писаревський сповістив редакції, що інспекції Держстраху Боровського району дано вказівку негайно випла-тити Яцуну П. А. належні йому гроші. Бровна В. Н. за безпідставну затримку виплати страхов-ни з роботи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перечь.

Журнал «Перець» № 1 (1019)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.XI. 1977 р. Підписано до друку 20. XII. 1977 р. БФ 35437. Папір 70x108/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 05650. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувачи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Українські буржуазні націоналісти зняли несамо-
вний галас у зв'язку з шістдесятиріччям встанов-
лення Радянської влади на Україні. Але, як мовить-
ся, не допоможуть старій бабі ні мазі, ні краплі. Ру-
кою, навіть найбруднішою, сонця не затулиш.
Шістдесят років ми живемо, розвиваємось, міцніє-
мо, здобуваємо перемогу за перемогою, і шістдесят
літ не вмовкає їхнє осканеніле антирадянське вит-
тя. Вийте, вийте, брешіть, панове запродавці! Вам
не вдасться загальмувати нашого триумфального
поступу вперед!

60
років
Радянській Україні

Виють на сонце...

